BŮH ABRAHAMŮV, IZÁKŮV A JÁKOBŮV

(Sobota – Večerní setkání)

Poselství deváté

Požehnání

Čtení z Písma: Gn 47:7, 10; 48:9, 14–16, 20; He 5:6; 7:7; 11:21; Nu 6:22–27; 2K 13:13

I. Být proměněn znamená projít metabolickou proměnou v našem přirozeném životě; být zralý znamená být naplněn božským životem, který nás proměňuje; a žehnat znamená nechat tento život přetékat:

A. Když se Jákob chystal požehnat dvěma Josefovým synům, mluvil o trojjediném Bohu ve své zkušenosti – Gn 48:9, 15–16:
   1. Bůh, před nímž chodili Abraham a Izák, je Otec.
   2. Bůh, který byl Jákobovým pastýřem „od počátku až do tohoto dne“, je Duch.
   3. Anděl, který ho vykoupil ze všeho zlého, je Syn.

B. Jákob si uvědomoval, že jeho úděl i existence jsou zcela v rukou Boha, který je Pastýřem; zkušenost s trojjediným Bohem slouží k tomu, abychom trojjediným Bohem žehnali druhým.

II. Smysl požehnání spočívá v tom, že požehnání je přetékáním Boha jako života skrze zralost člověka v životě:

A. Bůh nemůže proudit do druhých bez lidského řečiště; a jediným lidstvím, které Bůh může jako takové řečiště použít, je lidství prosycené a prostoupené Bohem – Fp 1:23–25.

B. Zralost v životě je záležitostí naplnění Bohem jako životem; jsme-li plní Boha, Bůh skrze nás přetéká, a díky tomu můžeme žehnat každému, koho potkáme – *Hymny*, č. 910.

III. Podle duchovní zkušenosti jsou Jákob a Josef jednou osobou; Josef představuje vládnoucí stránku zralého Izraele, ustavení Krista v Jákobově zralé přirozenosti; Jákob jako zralý svatý ustavený Kristem, tím Dokonalým, vládl skrze Josefa – Gn 41:39–44; He 6:1a; Ga 6:8; 5:22–23:

A. Vládnoucí stránka zobrazená Josefem je Kristus ustavený v naší bytosti – 4:19; Ř 5:17.

B. Vládnoucí stránka zralého života představuje život, který se neustále těší z Pánovy přítomnosti; kdekoli je Jeho přítomnost, tam je i autorita, vládnoucí moc – Gn 39:2–5, 21–23.

IV. Nejvýraznějším znakem Jákobovy zralosti bylo to, že žehnal druhým:

A. První, co Jákob po příchodu do Egypta udělal, bylo, že požehnal faraonovi (47:7, 10); podle listu Hebrejům 7:7 (B21) „požehnání přijímá menší od většího“; to dokazuje, že v Božích očích byl Jákob větší než farao.

B. Abychom mohli žehnat druhým, musíme být naplněni životem až po okraj, aby k nim tento život přetékal; Jákobův zralý život překypoval požehnáním; požehnal faraonovi, oběma Josefovým synům (Gn 48:8–20) i svým vlastním synům (49:1–28); tato požehnání jeho synů byla proroctvími o údělu dvanácti kmenů Izraele.

V. Principem požehnání je, že větší žehná menšímu – He 7:7:

A. Být větší či menší není otázkou věku, nýbrž míry Krista; jsme větší či menší podle naší míry Krista.

B. Ačkoli byl Jan Křtitel Kristu tak blízko, neměl Krista v sobě; ti v království nebes jsou Kristu nejen blízko, ale mají Krista také uvnitř v sobě; z toho důvodu je ten nejmenší v království nebes větší než Jan – Mt 11:11.

C. Jsme-li díky větší míře Krista větší než druzí, pak máme předpoklady k tomu, abychom jim žehnali, neboť větší vždy žehná menšímu.
D. Žehnat druhým znamená vysluhovat jim Krista; lidem žehnáme právě tím Kristem, na němž máme podíl a z něhož se těšíme; těšíme-li se z Krista více, máme více Krista, jehož můžeme vysluhovat druhým.

VI. Prvním případem požehnání v Bibli je Melchísedekovo požehnání Abrahamovi (Gn 14:18–20); Melchísedek je předobrazem Krista (He 5:6):

A. Požehnání je přetékáním Boha a toto přetékání je lidem přinášeno skrze kněze; my všichni musíme být kněžími (Zj 1:6; 1Pt 2:5, 9) – těmi, kdo přivádějí lidi k Bohu.
B. Chceme-li žehnat druhým, musíme být sami blízko Bohu; lidé potřebují Boží požehnání, protože jsou od Něho daleko.
C. Kněz odstraňuje vzdálenost mezi Bohem a lidmi; přivádí ty, kdo jsou daleko, do Boží přítomnosti – srov. Ex 28:9–12, 15–21.
D. Než nám kněz požehná, může být mezi námi a Bohem vzdálenost; jakmile nám však požehná, tato vzdálenost je odstraněna a my jsme uvedeni do Boží přítomnosti, abychom měli podíl na potěšení z Boha.

VII. V Numeri 6:22–27 vidíme vzor kněžského požehnání; toto požehnání není ani starozákonním, ani novozákonním požehnáním; je to spíše věčné požehnání trojjediného Boha, jímž je sám trojjediný Bůh, který se ve své Božské Trojici rozdílí do nás k našemu potěšení:

A. Slova *„Ať ti Hospodin žehná a chrání tě“* lze vztáhnout na Otce – v. 24:
   1. Otec nám ve své lásce žehná v každém ohledu a v každém směru (srov. Ef 1:3) a svou mocí nás v každém ohledu a v každém směru chrání (srov. J 17:11, 15; 1Pt 1:5).
   2. Pán se modlil, aby nás Otec zachoval ve svém jménu (J 17:11); to znamená zachovat nás v rozdílejícím se trojjediném Bohu; Pán Ježíš se dále modlil, aby nás Otec zachoval od Zlého (v. 15).
   3. Měli bychom se modlit za požehnání, abychom byli plně zachováni v rozdílení trojjediného Boha a zcela mimo dosah toho Zlého; jaké je to požehnání!
B. Slova *„Ať nad tebou Hospodin rozjasní svou tvář a je ti milostiv“* lze vztáhnout na Syna – Nu 6:25:
   1. V Lukášovi 1:78, když se měl Pán Ježíš narodit, Zachariáš prorokoval: „Navštíví nás Úsvit z výsosti“; tím Úsvitem z výsosti je Syn v Božské Trojici; to poukazuje na Boží vtělení, jímž se nám Bůh ukázal v zářícím jasu – Mt 4:16; J 8:12.
   2. Slovo *tvář* v Numeri 6:25 označuje přítomnost; Kristus, Syn, jako Ten, jehož tvář nad námi září, je viditelnou přítomností neviditelného Boha – 2Pt 1:16–18; Mt 17:1–2.
   3. Numeri 6:25 nemluví pouze o tom, že Hospodin nad námi rozjasňuje svou tvář, ale také o tom, že je nám milostiv; tyto dvě skutečnosti dohromady odpovídají Janu 1:14, 16–17.
   4. Boží vtělení bylo zazářením Jeho přítomnosti a spolu s tímto zazářením přišla milost; touto milostí je milost Pána Ježíše Krista, jíž je ve skutečnosti sám Kristus – 2K 13:14.
C. Slova *„Ať k tobě Hospodin pozvedne svou tvář a zahrne tě pokojem“* lze vztáhnout na Ducha – Nu 6:26:
   1. Tvář označuje přítomnost osoby a pozvednutí tváře označuje její vnitřní postoj a projev; pozvednout k někomu svou tvář znamená dotyčného potvrdit, ujistit, dát mu zaslíbení a darovat mu vše.
   2. Ježíš přišel jako Boží tvář a Duch Svatý přichází jako pozvednutí Boží tváře; zarmucujeme-li Ho, Jeho tvář opadne (Ef 4:30), posloucháme-li Ho však, má z nás

radost a pozvedne k nám svou tvář, aby nás potvrdil, ujistil, zaručil se za nás, dal nám zaslíbení a daroval nám vše.

VIII. Požehnání apoštola Pavla vidíme v 2. listu Korintským 13:13 – „Milost Pána Ježíše Krista, Boží láska a společenství Svatého Ducha se všemi vámi“:

A. V požehnání apoštola Pavla přichází k lidem trojjediný Bůh k jejich potěšení; Pavel lidi nejen uváděl do Boží přítomnosti, ale také přinášel Boha do jejich nitra.

B. Žehnat druhým znamená na jedné straně uvádět je do Boží přítomnosti, na druhé straně to znamená přinášet jim Boha jako lásku, milost a společenství, aby se mohli těšit z trojjediného Boha – Otce, Syna i Ducha.

C. Láska, milost a společenství představují tři stadia Boha k našemu potěšení – láska je v nitru, milost je vyjádřenou láskou a společenství je přenosem této milosti do nás.

D. Boží láska je zdrojem, neboť Bůh je počátkem; Pánova milost je tokem Boží lásky, neboť Pán je vyjádřením Boha; a společenství Ducha je udílením Pánovy milosti spolu s Boží láskou, neboť Duch je přenosem Pána s Bohem k naší zkušenosti a potěšení z trojjediného Boha – Otce, Syna a Ducha Svatého s jejich božskými ctnostmi.

E. Božské zjevení Božské Trojice ve svatém Slově neslouží teologickému bádání, nýbrž k pochopení toho, jak se Bůh ve své tajemné a podivuhodné Božské Trojici rozdílí do svého vyvoleného lidu, abychom my jako Jeho vyvolený a vykoupený lid mohli – jak naznačuje apoštolovo požehnání korintským věřícím – mít účast na zpracovaném trojjediném Bohu, zakoušet Ho, těšit se z Něho a přivlastňovat si Ho nyní i na věky.

IX. Jákobovy vytlačující ruce se nakonec staly rukama žehnajícíma – Gn 25:26; 47:7, 10; 48:14–16; He 11:21:

A. V Genesis 25 vidíme, že Jákob začal jednat úskočně už v lůně své matky; v Genesis 47 a 48 však vidíme, že se tyto dvě ruce, jež dříve vytlačovaly, staly rukama, které žehnají – přivádějí lidi do Boží přítomnosti a vysluhují jim Boha, aby z Něho měli potěšení.

B. Vytlačovatel, který držel bratra za patu, se stal nejvýznamnějším člověkem tehdejšího světa; mohl požehnat faraonovi, protože se stal větším než farao; a takovým člověkem se stal cestou života.

C. Musíme růst v životě a dospět ke zralosti v životě, abychom byli naplněni Kristem a stali se těmi, kdo jsou schopni žehnat druhým.

X. V době popsané v Genesis 49, kdy Jákob s požehnáním prorokoval o svých dvanácti synech, byl bohočlověkem – člověkem naplněným, ustaveným, prostoupeným a dokonce přetvořeným Bohem; cokoli si pomyslel, byla Boží myšlenka, a jakýkoli názor vyjádřil, byl Boží názor – srov. 1K 7:10, 12, 25, 40:

A. Máme-li prorokovat s požehnáním, musíme znát Boha, touhu Božího srdce a Boží záměr.

B. Máme-li prorokovat s požehnáním, musíme znát lidi – to znamená, že musíme znát skutečný stav každého dotyčného člověka.

C. Máme-li prorokovat s požehnáním, musíme být plní Kristova bohatství.

D. Máme-li prorokovat s požehnáním, musíme mít silného a aktivního ducha.

© 2026 Living Stream Ministry